

Arrest

nr. 110 861 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. NOTENBAERT, loco advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. In het verleden zou u in Koeweit gewerkt hebben. U zou enkele jaren geleden gehuwd zijn en dit tegen de wil van de familie van uw echtgenote. Uit medisch onderzoek bleek dat u onvruchtbaar zou zijn. Uw echtgenote vond dit niet erg en jullie zouden een dochter geadopteerd hebben. Uw schoonbroer zou er bij u op aangedrongen hebben om van uw echtgenote te scheiden, maar u zou hier niet op in gegaan zijn. Uw schoonbroer zou banden hebben met de politieke partij "ANP" (Awami National Party) die dan weer banden zou hebben met de Taliban. Uw schoonbroer zou geweld gebruikt hebben tegen u. Begin 2009 zou uw huis beschoten zijn. In oktober 2009 zou u in de showroom van uw vriend Yasir gezeten hebben, toen u Shiraz, uw schoonbroer en enkele andere gewapende mannen op u af zag komen. U

zou gevlucht zijn door het raam op de eerste verdieping, maar tijdens uw vlucht zou u gewond geraakt zijn aan uw hand. Toen u dit later probeerde aan te geven bij de politie zouden zij geweigerd hebben om u te helpen. Pas toen u later terugkwam vergezeld van een notabele zou de politie uw klacht hebben opgeschreven. In maart, april of mei 2010 zou u op straat op weg naar Nasir Colony aangevallen zijn. Eind december 2010 zou er een lijk voor uw deur gevonden zijn. U zou de waarschuwing gekregen hebben dat er met u hetzelfde zou gebeuren. In 2009-2010 zou u naar Maleisië, Singapore en Thailand gegaan zijn op zoek naar veiligheid die u nergens vond. Eind december 2010 zou u Pakistan over land verlaten hebben. Op 27 januari 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Op 3 maart 2013 zouden uw moeder, echtgenote en dochter omgekomen zijn bij een aanslag. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: verschillende klachten die u of uw familie tegen uw schoonbroer Shiraz indienden, medische rapporten i.v.m. uw onvruchtbaarheid, foto's, verschillende nieuwsartikels en kranten, uw arbeidsbewijzen, bewijzen en foto's van uw werk in Koeweit, uw identiteitskaart, rijbewijs, NICOP uit Koeweit, een visum uit Koeweit, twee bankkaarten, de overlijdensaktes van uw echtgenote en moeder en een krantenartikel i.v.m. de dood van beiden. Na uw gehoor stuurde u twee pagina's van een paspoort met hierop een Koeweits visum.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u enkel in Frankrijk bent geweest en in geen enkel ander Europees land, dat u Pakistan over land doorheen o.a. Iran verlaten heeft en dat u nooit voor een Europees land een visum heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, heeft u toegegeven te hebben gelogen over uw reis en verblijf in het VK. U zou weldegelijk met gebruik van uw eigen paspoort en het Britse visum naar het VK gereisd zijn, waar u enkele dagen zou verbleven hebben vooraleer u naar België kwam. U verklaarde dit te hebben gedaan omdat u schrik had om teruggestuurd te worden. Dit is echter geen afdoende reden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Toen u gevraagd werd naar uw paspoorten was u weinig geneigd om mee te werken. U verklaarde dat alle drie uw paspoorten door smokkelaars waren afgepakt. Toen het belang van het zien van dit paspoort werd benadrukt, gaf u aan kopies van het laatste paspoort wel voor te kunnen leggen, maar u wou dit enkel onder bepaalde door u opgelegde voorwaarden doen (gehoorverslag CGVS p. 6). Hieruit blijkt een duidelijk gebrek aan medewerking die de oprechtheid van uw verklaringen terdege ondermijnt. Uiteindelijk gaf u aan dat u van elk paspoort kopies zou voorleggen, maar u voldeed nooit aan deze belofte. U legde enkel kopies voor van twee pagina's van wat waarschijnlijk uw oude paspoort is, met hierin uw visum voor Koeweit. Van uw andere paspoorten ontbreekt elk spoor. Het is dan ook duidelijk dat u niet oprecht bent en bepaalde informatie wil achterhouden. Deze instelling heeft dan ook nefaste gevolgen voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had en ook niet in Frankrijk, terwijl u toch verklaarde gecontroleerd te zijn door de Franse autoriteiten. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u niet aan asiel dacht, dat u enkel naar België wou. Dit is echter geen

afdoende reden. U verklaarde immers dat u voordien al in verschillende Aziatische landen was geweest om daar asiel aan te vragen (u kon echter nauwelijks enige informatie verschaffen over deze pogingen, zie p. 9), waardoor het logisch is dat u na aankomst in een veilig Europees land meteen asiel zou aanvragen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Voorts kunnen er nog verschillende bemerkingen gemaakt worden over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat al uw problemen begonnen door uw huwelijk met S. Y. {...}. Het is dan ook bevreemdend dat u dit huwelijk op geen enkele manier kunt aantonen. Nochtans zijn er genoeg officiële documenten zoals een huwelijksakte of een gezinssamenstelling ("b-form") die hiervan een bewijs vormen. Ook over uw dochter heeft u geen enkel document, hoewel u ze naar eigen zeggen geadopteerd zou hebben. Ook zij zou op een gezinssamenstelling vermeld staan. Deze vaststellingen ondermijnen reeds de kern van uw problematiek.

Ook aan uw beweerde problemen met uw schoonbroer kan gezien uw verklaringen en uw documenten geen geloof worden gehecht. Zo spreken uw juridische documenten op vele vlakken uw verklaringen tegen. Dit ondermijnt niet enkel het geloof in uw verklaringen, maar dit wijst er bovendien op dat uw juridische documenten niet authentiek zijn, iets zoals uit informatie blijkt wel vaker voorkomt in Pakistan. Wat betreft het incident in de showroom van uw vriend Yasir dat in oktober 2009 plaatsgevonden zou hebben, beweerde u de desbetreffende "FIR" voor te leggen. U gevraagd waarom deze "FIR" van eind november 2009 dateert, terwijl het incident een maand eerder plaatsvond, verklaarde dat u zich een tijdje verstopt had vooraleer u naar de politie durfde. U er op gewezen dat nergens uit de inhoud blijkt dat deze "FIR" over de aanval in de showroom ging, maar wel over een ander incident waarbij u aangevallen werd, maar waarover u tot dat ogenblik met geen woord over had gerept, diende deze "FIR" na te lezen waarna u de inhoud beaamde en verklaarde eigenlijk geen "FIR" te hebben van het showroomincident en dit in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen. U gevraagd waarom u eerder nog niets gezegd had van het incident waar naar wel in de "FIR" verwezen wordt, verklaarde dat u het gewoon even niet in uw hoofd had (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze verklaringen zijn onafdoende gezien de vaststellingen. Daarnaast was u op dezelfde datum in november 2009 nog een klacht gaan neerleggen bij een ander lokaal politiestation. Vreemd genoeg wordt in deze klacht niet verwezen naar het incident dat volgens de "FIR" op die dag had plaatsgevonden, maar wel naar het showroomincident van een maand eerder. Uit de inhoud van deze klacht bleek dat u voor de politie had verklaard dat u die dag in de showroom van uw vriend aangevallen werd en dat u gewond geraakte aan uw hand toen u zich probeerde te verdedigen. Dit komt in zijn geheel niet overeen met uw verklaringen over hetzelfde incident. U zei immers dat uw aanvallers u niet hadden kunnen aanraken en dat u gewond was aan uw hand daar u doorheen een raam ontsnapte (gehoorverslag CGVS p. 7). Na confrontatie en nadat u dit document had doorgelezen beaamde u dit, maar gaf u aan zeker te zijn dat uw tegenstanders u niet aangeraakt zouden hebben. Ook werd er vastgesteld dat in de verschillende aanklachten steeds verwezen wordt naar Shiraz en dat uw familie hem vreest, maar op geen enkel moment wordt er gewezen naar uw familiebanden met deze man, wat toch een essentieel element lijkt te zijn.

Tenslotte kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat verschillende van uw familieleden vorige maand omgekomen zijn bij een bomaanslag. U beweerde dat uw familie toevallig in de buurt was en als toevallige bijstanders omkwamen. U gevraagd waar uw echtgenote en uw moeder omkwamen verklaarde in eerste instantie dat ze ter plekke omkwamen, waarna u meteen beweerde dat ze in het ziekenhuis omkwamen (gehoorverslag CGVS p. 8). Echter uit de overlijdensaktes van beiden blijkt dat ze gewoon thuis omkwamen op het door u opgegeven thuisadres. Tevens staat er in uw moeder haar overlijdensakte dat ze omkwam door een "accident" en uw echtgenote haar doodsoorzaak zou "natural" zijn. Het is niet logisch dat twee personen die omgekomen zijn bij een bomaanslag op hun overlijdensaktes een volledig andere plek van overlijden en een volledig andere oorzaak van overlijden vermeld hebben staan. Bovendien blijkt dat beiden op 04 maart 2013 overleden zijn, terwijl ze volgens u op 03 maart 2013 bij de aanslag omkwamen. U had geen verklaring voor deze vaststellingen, enkel dat u de documenten die u had heeft doorgegeven. Ook legde u geen enkel document voor die het overlijden of verdwijnen van uw dochter zou kunnen staven. Daarnaast werd u gewezen op twee Facebookaccounts waarvan u aangaf dat ze beiden van u zijn. Er werd vastgesteld dat u na de dood van uw moeder, echtgenote en dochter nog grapjes en foto's van u zelf postte, maar vreemd genoeg reageert geen enkele van uw vrienden op de tragische dood van zoveel van uw familieleden. Men kan verwachten dat uw vrienden hier toch iets over zouden zeggen, maar na het overlopen van deze pagina's met een tolk, bleek dat ze enkel reageerden op uw foto en grapje. U

beaamde dit en verklaarde dat al uw vrienden u per telefoon gecondoleerd hebben. Dit lijkt weinig aannemelijk. Er kan dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw moeder, echtgenote en dochter een maand voor uw gehoor op het CGVS omkwamen bij een aanslag in Karachi.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de documenten die uw ongeloofwaardige asielrelaas dienen te ondersteunen, zoals de juridische documenten, de overlijdensaktes, de krant, kan betwijfeld worden. De medische documenten en schooldocumenten kunnen aanvaard worden, maar voegen niets toe aan uw asielsdossier. Wat betreft de foto's dient opgemerkt dat het CGVS niet kan nagaan wanneer, waar en onder welke omstandigheden ze genomen werden. Uw identiteitsdocumenten en bankkaarten kunnen zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het determinerend motief van de bestreden beslissing, in die zin dat het volstaat om de hele beslissing te schragen, bestaat eruit dat het commissariaat-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij zelf dat *“het inderdaad correct (is) dat verzoeker pas tijdens het interview op het CGVS erkende niet de gehele waarheid te hebben verteld over zijn reisroute en het feit dat via een studentervisum van Engeland naar België is gereisd”*. Zij poogt haar leugens te minimaliseren door te stellen dat de verklaringen aangaande de reisroute geheel los van de asielmotieven staan. Volgens de verzoekende partij kan het loutere feit dat zij geen asiel heeft aangevraagd in Engeland als dusdanig niet de gehele geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnen.

Een kandidaat-vluchteling heeft evenwel de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De commissaris-generaal heeft te dezen correct vastgesteld dat verzoekende partij haar eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel verzwegen heeft en pas bij confrontatie dit verblijf toegeeft. Het intentioneel verzwijgen van al deze feiten bij aanvang van de asielaanvraag wijst erop dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht en dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft zonder asiel aan te vragen, alsook dat hij naar Frankrijk is gegaan zonder aldaar asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept. Indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, dan is het geenszins aannemelijk dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten in het land waar hij verblijft of toegang toe heeft, zijnde het Verenigd Koninkrijk of Frankrijk. Het argument dat zijn smokkelaar hem verkeerd geadviseerd heeft en gezegd heeft geen asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk, kan evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker er van bij aanvang op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat hij de waarheid moet vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen. Tevens werd hem meegedeeld geen personen te geloven die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, 10, p. 1). Dat verzoeker ondanks deze mededelingen toch een leugenachtige verklaring aflegde omtrent zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht besluiten dat hij de Belgische asielinstanties intentioneel heeft trachten te misleiden, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verder dient opgemerkt dat van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich zal wenden tot de autoriteiten van het eerste veilig land waar hij aankomt, en dit ongeacht het advies van een smokkelaar. Bovendien verklaart verzoekers bewering geenszins waarom hij ook nagelaten heeft in Frankrijk asiel aan te vragen en waarom hij zijn visum en verblijf in het VK heeft verzwegen. Verzoekers argumentatie kan geenszins overtuigen.

2.5. Het commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat nog verschillende opmerkingen gemaakt kunnen worden over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij, onder meer over het niet aantonen van het huwelijk van de verzoekende partij, en het niet voorleggen van enig document aangaande haar dochter.

De verzoekende partij brengt tegen deze motieven enkel in dat de verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid kan terugvinden in haar verklaringen. Volgens de verzoekende partij is er geen reden om te twifelen aan haar verklaringen hieromtrent. Zij zijn immers niet in strijd met algemeen bekende feiten, noch zijn er hiaten of ongerijmdheden. Zij stelt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij ook documenten aangaande haar huwelijk en adoptie bijbrengt.

Aangezien zowel het huwelijk van de verzoekende partij als de adoptie van haar dochter de kern van het asielrelaas raken, mag van de verzoekende partij wel degelijk verwacht worden dat zij deze feiten aannemelijk maakt. Zij brengt van de adoptie van haar beweerde dochter, los van haar verklaringen, geen enkel bewijs bij, dit terwijl het huwelijk en de adoptie feiten zijn waarvan verwacht kan worden dat hiervan materieel bewijs bestaat. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij stukken neer waaruit moet blijken dat zij wel degelijk getrouwd was. Hoewel uit het uittreksel uit het overlijdensregister inderdaad blijkt dat de verzoekende partij getrouwd was met haar beweerde echtgenote, dient er vooreerst op te worden gewezen dat Pakistaanse documenten een relatieve bewijswaarde hebben gelet op de wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Pakistan (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 14) en sowieso bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de vaststelling dat verzoeker er pas ter terechtzitting mee komt aandragen. Bovendien blijkt uit dit document ook dat zijn echtgenote een natuurlijke dood gestorven is, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij verder ondermijnt. Het commissariaat-generaal kon dan ook terecht besluiten dat de verzoekende partij ten eerste niet voldoet aan haar medewerkingsplicht, en ten tweede de verklaringen met betrekking tot haar adoptiedochter niet aannemelijk maakt. De Raad wijst er nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid en niet-authenticiteit van de documenten van de verzoekende partij, en meer in het bijzonder de "FIR" waarvan sprake, stelt de verzoekende partij dat deze haar verklaringen wel degelijk ondersteunen. Zij geeft toe dat één van de FIR's niet onmiddellijk doch slechts één maand na de feiten werd opgesteld, maar zij wees er tijdens haar interview op dat dit te wijten was aan het feit dat zij zich verscholen had uit vrees voor haar leven. Deze uitleg volstaat echter niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande onderuit te halen. Verzoeker herhaalt slechts zijn verklaringen, maar brengt geen concrete argumenten aan om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Volgens de verzoekende partij vormt ook het feit dat zij tijdens het interview nog niet gesproken had over de feiten vermeld in de eerste FIR, op zich geen bewijs van ongeloofwaardigheid. De Raad verwijst echter opnieuw naar de hierboven vermelde medewerkingsplicht van de verzoekende partij. Van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij, zeker wat betreft dergelijke kernelementen van haar asielrelaas, alle beschikbare informatie meedeelt. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij hierover nog verder inhoudelijke vragen zou moeten gesteld hebben nu het geheel van de vaststellingen gedaan tijdens het gehoor voldoende is om geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.

Verder stelt de verzoekende partij dat in de klachten weliswaar geen melding werd gemaakt van de familieband tussen de verzoekende partij en haar belager, maar hieruit niet kan worden afgeleid dat aan deze documenten geen geloof kan gehecht worden. Het is evenwel bevreemdend dat van een kernelement zoals het feit dat verzoekers belager familie van hem is, geen melding zou gemaakt worden in een document dat deze feiten vaststelt. De Raad treedt de bevindingen van de commissaris-generaal dienaangaande bij. Verzoeker is het niet eens met deze bevindingen, maar reikt geen concrete argumenten aan om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.7. Met betrekking tot de volgens het commissariaat-generaal ongeloofwaardige verklaringen omtrent het overlijden van de moeder, echtgenote, en dochter van de verzoekende partij, stelt de verzoekende partij dat zij een krantenartikel en overlijdensakte voorlegde waaruit blijkt dat haar moeder, vrouw, en adoptiekind in een bomexplosie zijn omgekomen.

Zij stelt dat uit de overlijdensakte blijkt dat door middel van een schuine streep melding wordt gemaakt van de plaats van overlijden of van het thuisadres. In casu werd enkel het thuisadres vermeld. Op geen enkele wijze werd het krantenartikel door de verwerende partij in twijfel getrokken. Bovendien is het loutere feit dat de verzoekende partij van deze gebeurtenissen geen melding maakte op haar facebook-accounts geen bewijs van het tegendeel.

De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende motieven, die de verzoekende partij niet betwist: *"Tevens staat er in uw moeder haar overlijdensakte dat ze omkwam door een "accident" en uw echtgenote haar doodsoorzaak zou "natural" zijn. Het is niet logisch dat twee personen die omgekomen zijn bij een bomaanslag op hun overlijdensaktes (...) een volledig andere oorzaak van overlijden vermeld hebben staan. Bovendien blijkt dat beiden op 04 maart 2013 overleden zijn, terwijl ze volgens u op 03 maart 2013 bij de aanslag omkwamen. U had geen verklaring voor deze vaststellingen, enkel*

dat u de documenten die u had heeft doorgegeven. Ook legde u geen enkel document voor die het overlijden of verdwijnen van uw dochter zou kunnen staven." Deze motieven blijven dus bestaan.

De Raad stelt vast dat het commissariaat-generaal een correcte analyse van voormelde feiten maakte door te stellen dat deze door de verzoekende partij vermelde feiten *"weinig aannemelijk"* zijn, zeker in het licht van alle voorgaande ongeloofwaardige verklaringen en documenten. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een document neer, namelijk een beëdigde vertaling van het 'uittreksel uit het overlijdensregister' van haar echtgenote, maar daarin staat letterlijk vermeld: *"Cause du décès: naturelle"*. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij op ernstige wijze, aangezien zij verklaarde dat haar echtgenote door een bomexplosie om het leven kwam. Het commissariaat-generaal besloot dan ook terecht dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is.

Verzoekers overige blote beweringen aangaande zijn facebookaccounts kunnen voorts geenszins overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen werd dat hij op facebook na de dood van zijn familie nog grapjes en foto's plaatst en dat zijn vrienden niks zeggen over de dood van zijn familie. Dit werd overlopen samen met de tolk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8). Verzoeker heeft deze vaststelling geenszins tegengesproken maar eerder beaamd en als geen overtuigende verklaring hiervoor gegeven dat zijn vrienden hem daarover gebeld hebben. Dat dit weinig overtuigend is blijkt uit de vaststelling dat zijn vrienden hem wel proficiat wensten met zijn Belgische werkvergunning (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9). Wanneer vrienden wel de moeite doen om over dergelijk feit iets te posten op facebook, dan is het geenszins aannemelijk dat zijn vrienden niets zouden zeggen over de dood van zijn familie, wat kan worden beschouwd als een meer ingrijpende gebeurtenis in het leven van verzoeker dan het krijgen van een werkvergunning.

In tegenstelling tot wat verzoeker verder voorhoudt, betwist de verwerende partij wel degelijk het voorgelegde krantenartikel. Immers stelt zij: *"De authenticiteit van de documenten die uw ongeloofwaardige asielrelaas dienen te ondersteunen, zoals de juridische documenten, de overlijdensaktes, de krant, kan betwijfeld worden."* De Raad wijst er op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

2.8. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de

basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.11. Met betrekking tot het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus bevat de bestreden beslissing voorts het volgende motief: *“Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.”*

De verzoekende partij stelt dat er wel degelijk sprake is van een intern gewapend conflict in Karachi, en dus niet louter in het Noordwesten van Pakistan. Zij verwijst onder meer naar een internetartikel met verwijzing <http://crss.pk/beta/?p=4100>, maar het gaat hier om een webpagina die niet meer bestaat. De overige internetartikelen handelen over incidenten in Karachi, maar ook meer algemeen in het hele land. Het aanhalen van deze bronnen die spreken van afzonderlijke incidenten volstaat echter niet om de uitgebreide, objectieve informatie van het commissariaat-generaal, die zich in het administratief dossier bevindt, te weerleggen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de uitvoerige informatie opgenomen in deze Subject Related Briefing niet meer van toepassing zou zijn op de situatie in Pakistan. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in aanmerking komt voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Ook de ter terechtzitting neergelegde stukken, namelijk haar geboorteakte en het uittreksel uit het overlijdensregister, kunnen geen ander licht werpen over de zaak. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenmin elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.11. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER